

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ Η «ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ»,

(Άρθρο της Γαλλίδες δημοσιογράφου Jeanne Roudot)

ΓΙΝΕ μέρες που το Χόλλυγουντ, η πόλις του κινηματογράφου, παίρνει μια άφραταση μεγαλοπρέπεια. Τα «στούντιο», τα εθύμα κέντρα της, ή θίλλες τών διαφόρων «άστερων» κι' αυτά ακόμη τα περιδικά κι' ή εφημερίδες είνε στολιωμένα τό καθένα με τή δική του ώμορφιά, με τό δικό του πρόπο. «Ολ' αυτά δέ γίνονται με μόνο τό σκοπό νά εξαγοριστήσουν τόν διάσημο «άστερα» που γιορτάζει τά γενεθλιά του. Οι ξένοι που έκεινη τή μέρα τυχαίνει νά πατήσουν γιά πρώτη φορά τό πόδι τους στό Χόλλυγουντ, μένου- Έκθαμβοί από τήν πολυτέλεια του και τήν εθύμια του. Νομίζουν ότι θρήνηκαν Ξαφικά στόν Παράδεισο. «Όλος ο κόσμος, μιά τέτοια μέρα φαίνεται εύτυχιωμένος. «Ακόμη κι' αυτοί οι ζήτηνοί. Κι' ο λόγος είνε, ότι οι πλούσιοι θαυμάσια κάθε «βεντέττα» στό γενεθλιά της σκορπίζουν πολλές χιλιάδες δολ.άρια παντού, διοργανώνουν πολυτελή γεύματα και κάνουν άνάτατο τό Χόλλυγουντ. Θά σάς αναφέρουμε μερικά από τά πιο πρόσφατα παραδείγματα, γιά νά σάς δώσουμε μιά εικόνα της παραφροσύνης που βασιλεύει μιά τέτοια μέρα στην πόλι του κινηματογράφου. «Ως γνωστό, μιά από τίς πιο χαριτωμένες «βεντέττες» του άμερικανικού κινηματογράφου, είνε κι' ή «Έθερ Άντζελ. Οι θαυμάσιοι της είνε κυριολεκτικώς ξετρελλαμένοι μαζί της. Θαυμάζουν τίς Ιδιοτροπίες της, εκτελούν άμεσα κάθε εκκεντρικότητα της κι' είνε πρόθυμοι ν' αυτοκτονήσουν τό μόνο διατάξι ό... διαφημιστής της! Έκείνη ώστόσο, τόν άνόν πλάσμα που λατρεύει στόν κόσμο είνε ο παράξενος γάτος της, τόν όποιο δέν άποχωρίζεται ποτέ. Η Έθερ Άντζελ λοιπόν, στις 20 Νοεμβρίου, γιόρταζε τήν εικοστή πέμπτη επέτειο τών γενεθλιών της. Έκείνη τή μέρα, ή ώμορφη «βεντέττα» είχε πάρει άδεια από τό «στούντιο», κλείστηκε στή θίλλα της και δέν δέχτηκε κανένα θαυμαστή της. Ολίγοι καλεσμένοι της ήσαν παλαιοί σύντροφοι τών παιδικών χρόνων της και μερικές φίλες της μητέρας της. Όλους είχε φροντίσει μ' έξοδά της νά τους φέρη στό Χόλλυγουντ τή μέρα τών γενεθλιών της γιά νά της θυμίσουν τήν ξένοιαστη μικρή ήλικία της. Είχε ντυθή σάν ένα κοριτσάκι, είχε θγάλει τίς κούκλες της, με τίς όποιες έπαιζε έκείνο τόν καιρό και κατώρθωσε νά δημιουργήση τό περιβάλλον του πατρικού σπιτιού της αυτή τήν τόσο ήερή κι' επίσημη μέρα της ζωής της. Όλοι έκείνο τό θράδυ στή θίλλα της, θυμόντουσαν ένα σωρό παιδικές τρέλλες της και διηγόντουσαν τίς διάφορες άδυναμίες της. Η «μίσσες» Μαίρη Σάουτον, ή πιο καλή φίλη της μαιάς της, έλεγε στους καλεσμένους της ώμορφης «βεντέττα» ότι ή Έθερ ήταν ένα πολύ κακομαθημένο και δύστροπο παιδί, που αινωίως έτραγε έξλο και πικρανε τούς γονείς της. Μά, όπως λέει ή παροιμία: «άπό τό ρόδο θγαίνει άγκάθι κι' από τό άγκάθι ρόδο», έτσι κι' ή Έθερ Άντζελ από ένα επικίνδυνο άγκάθι που ήταν, έγινε ένα ώμορφο τριαντάφυλλο γεμάτο χάρη και δροσιά. Ο μίστερ Τσάρλυ Ντίγκερ, ο γιάτρος του σπιτιού τους, ένας άσπρομάλλης κι' άγαθός επιστήμων, που έξακολούθωσε νά θεωρή τήν ώμορφη «βεντέττα» σάν ένα παιδί, διηγήθηκε επίσης ότι ή Άντζελ είχε πάρει από φόβο τά γιατρικά του κι' αυτόν ακόμη τόν ίδιο. Γι' αυτό, μόλις τόν έβλεπε, διαθεβαίνε τούς γονείς της ότι είχε γίνει καλά. Ο Τσάρλυ Ντίγκερ ή-

ταν ο φόβος κι' ο τρόμος της Έθερ, ή όποια και μόνο όταν άκουγε νά προφέρουν τ' όνομά του, καθόταν φρόνιμη σάν Παναγία. Μά κάθε καλεσμένος της γνωστής «βεντέττα» έκείνο τό θράδυ είχε νά διηγηθή ένα ανέκδοτο της ή μιά φάρα της. Κι' ή ώμορφη νύχτα τών γενεθλιών της περιούσε ήσυχα, μέσα σ' ένα ολιγομειακό περιβάλλον, γεμάτο στοργή και τρυφερότητα. Οι θαυμαστές της όμως ήθελαν νά γιορτάσουν κάπως διαφορετικά αυτή τήν επέτειο της άγαπημένης τους. Γι' αυτό σοφίζόντουσαν ένα σωρό διασκεδάσεις γιά τίς όποιες μιλούσαν κατόπιν μέρες και μέρες στό Χόλλυγουντ. Ο Τζων Μπάρτον, στις παραδειγματικές γάρνι, τή νύχτα της 20ής Νοεμβρίου μπήκε στό πιο άριστοκρατικό κέντρο της φιλομουσίας και ζήτησε νά 57 τόν διευθυντή του:

—Θέλω, του έξήγησε, όλοι οι θαμώνες του κέντρου σου, νά πιουν μιά μπιτίλλια σαμπάνια στην ύβεια της άγαπημένης μου Έθερ Άντζελ. Τό λογαριασμό φυσικά θά τόν πληρώσω έγώ. Κανείς από τούς θαμώνες δέν έφερει άντίρρηση. Μέσα σέ λίγα λεπτά, άδειάστηκαν πεντακόσιες μπιτίλλιες σαμπάνιας. Κι' ο μίστερ Μπάρτον, αφού τσούγκρισε μ' όλους τό ποτήρι, πλήρωσε εύχαριστημένος τόν κολοσάσιο λογαριασμό κι' έφυγε εύτυχιωμένος από τό κέντρο. Την ίδια ώρα, στις παραξένιες συνουσίες του Χόλλυγουντ, γύριζαν δυό αυτοκίνητα φορτωμένα δεματα και τρεις φρακοφορεμένοι κύριοι μοίραζαν στους στωγούς ένα πλήθος χρήσιμων πραγμάτων κι' άβθηνα δολλλάρια, λέγοντας σ' όλους τήν ίδια στερεότυπη φράση:

—Σάς τά στέλνει ή Έθερ Άντζελ γιά νά της εύχηθήτε χρόνια πολλά!

Κι' όλοι οι δυστυχιωμένοι με δάκρυα σά μάτια, εύχαριστοούσαν τήν ώμορφη «βεντέττα» που είχε μιά τέτοια καλή καρδιά.

Τήν άλλη μέρα, όλες ή εφημερίδες έκαναν τόν άπολογισμό όλων τών διαφόρων γεγονότων, που είχαν γίνει έξ άφορμής τών γενεθλιών της Έθερ Άντζελ κι' άφιέρωσαν στίλες δόκληρες γιά τήν περιγραφή τους. Η μόνη που δέν ήξερε τίποτε, ήταν ή ίδια ή «βεντέττα» γιά τήν όποια έκείνη τή μέρα όλα είχαν σθη-σθη από τό μυαλο της και τό μόνο που σκεφτόταν, ήταν τά ώμορφα παιδικά χρόνια της.

***

Τά γενεθλιά επίσης της Μαίρη Γουέστ άναστατώνουν τό Χόλλυγουντ με τήν πρωτοτυπία του έορτασμού τους. Η

μοίρασα γόησσα έκείνο τό θράδυ ένοιεί νά βασανίση τούς θαυμαστές της και νά δοκιμάση τήν άγάπη τους. Μιά από τίς πιο προσφιλείς διασκεδάσεις της, είνε τό «στοίχημα του τσιγάρου». Τι είν' αυτό; Μά έν' αληθινό μαρτύριο, που τελειώνει πάντα μ' ένα παθητικό φίλι. Η έκκεντρική «βεντέττα», πριν φύγει έκείνη τή νύχτα από τή θίλλα της γιά ν' άναστατώση τά εθύμα κέντρα της φιλομουσίας, διαλέγει με τόν ακόλουθο τρόπο τόν σύντομοφ της. Συγκεντρώνει όλους τούς πιο άφροισιωμένους θαυμαστές της σ' ένα σαλονάκι κι' έπειτα τούς παρακαλεί νά της δώσουν τό βελί χέρι τους. Με τήν άπάθεια τίγρειως που διασκεδάζει με τό θύμα της, ανάθει ένα τσιγάρο κι' έπειτα άκουμπάει τή φωτιά του στην παλάμη του καθενός. Ο φίλος της που θά διατηρήση τήν ψυχραιμία του και θά μείνη άπαθής, αυτός είνε ο εύτυχής συνοδός της. Φαντασθήτε λοιπόν τί προσπάθειες καταβάλλουν οι δυστυχιωμένοι θαυμαστές της γιά νά κατορθώσουν νά φανούν γενναίοι! Οι περισσότεροι άπ' αυτούς μορφοάζουν κομικά, διακονούν τά χείλη τους γιά νά μη φωνάζουν και τέλος εγκαταλείπουν τόν άγώνα, μη άντέχοντας στόν πόνο που

Η Έθερ Άντζελ, με τόν άγαπημένο της γάτο...

(Η συνέχεια εις τήν σελ. 165)

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,,

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 121)

τους προκαλεί αυτό το τρομαχτικό κάψιμο. Το παραδόξο είναι, ότι τρία χρόνια κατά σειρά, ο ίδιος φίλος της έχει την ετύχια να είναι ο συνοδός της. Αύτος ο σκληρός άνθρωπος, είναι ο Λούις Φέλτον, ένας από τους καλύτερους πυγμαίους της 'Αμερικής. Το δέρμα του άντεχει στο κάψιμο. 'Αλλά κι' αν ποιοσόε, έχει τόσο δυνατή θέληση, ώστε πάει μπορούσε να κερδίση τόν παράξενο άγώνα. Μετα λοιπόν απ' αυτή τη δοκιμασία, που προκαλεί ξεχωριστή ευχαρίστηση στη Μαίη Γουέστ, όλη η συντροφιά γυρίζει στα εθώμα κέντρα του Χόλλυγουντ, τα κάνει θάλασσα κ' ή 'μοιραία' γυναίκα αυτή τη θραυιά πληρώνει εκείνη τόν λογαριασμό. Τα ξεημερώματα, συνοδευμένη μόνο από τόν συνοδό της, τόν Φέλτον, γυρίζει στη Ελλάδα της για να ήσυχασή, ενώ οι άλλοι φροντίζουν να παρηγορηθούν με μία ήμερη περιπέτεια. Τα γενέθλια της Μηη Γουέστ αποτελούν πάντα σκάνδαλο για τούς φιλήσυχους ανθρώπους του Χόλλυγουντ. "Όσο για τα δώρα που λαμβάνει εκείνη τη μέρα ο 'μοιραίος' αστέρας, αυτά είναι πολύ πρωτότυπα. Στην εφετηρή γιορτή τών γενεθλίων της, που έγινε στις 14 'Οκτωβρίου, οι διάφοροι θαυμαστές της έστειλαν ένα πλήθος δώρων, μεταξύ τών οποίων ένα όλοχρυσο έγχειριδίον, μία καρδιά θαλασσωμένη κ' ένα προσευχάριο! Τα δυο τελευταία της τα έστειλαν οι κληρονόμοι του Τζέιμς Χάρισσον, έκτελώντας έτσι έναν αυστηρό όρο της διαθήκης του. Αύτος ο 'Αρειοκάνος' πρό ενός χρόνου' είναι επισκεφθή τόν Χόλλυγουντ κ' είχε γυριστή στη Μαίη Γουέστ. 'Η ώμορφα της κ' ή γρηθεία της τού έκαναν τόση εντύπωση, ώστε δέν μπόρεσε ούτε στιγμή να την ξεχάση. 'Η δουλειές του όμως δέν ανάγκασαν να γυρση στη Νέα 'Υόρκη, μά μάχοι την ώρα τού θανάτου του, διαρκώς μιλούσε για τή 'μοιραία βεντέττα. Κι' αυτό τόν έκανε τέλος ν' αποφασίση να τής στείλη σ' ένα άρτυρο δοχείο την καρδιά του με τήν ακόλουθη αφιέρωση: «Στη Μαίη Γουέστ, τή μόνη γυναίκα που άγαπήσασα πραγματικά στη ζω ή μου. Τζέιμς Χάρισσον.» "Όσο για τόν προσευχάριο, της τού έστειλε για να προσευχηθή καιμιά φορά για τήν ψυχή του. Κ' ή Μαίη Γουέστ συγκινηθηκε τόσο πολύ απ' αυτήν τήν άφοσίαν τού παράξενου θαυμαστού της, ώστε τόν ίδιο κιάλας θράυδι, μόλις γύρισε στο σπίτι της κλειστήκε στο διαμέρισμά της και προσευχήθηκε γι' αυτόν. 'Αλήθεια, ή «βεντέττε» της όθνησε είναι καιμιά φορά τόσο παράξενες!

"Όλες ώστόσο ή 'βεντέττες' δέν νιοτάζουν τήν επέτειο τών γενεθλίων τους μ' έξωφρενομοός. Πολλές δίνουν μια μεγαλόπρεπη έσοπεία στη Ελλάδα τους, όπως ή "Ελεν Χαίτις, ή Τζέαν Κρόουφορντ, ή Νόρμα Σήρεν κ' ή Μάολεν Νήπτριχ. 'Αλλες πάλι αυτή τή νύχτα τήν περνούν μόνες, όπως ή Τζούν Βλάσοκ, ή 'Ανίτα Παίιτζ, ή Ντόροθου Τζόρνταν κ' ή Μόνταλεν Κάσολ. διακεδάζοντας με τόν να διαβάζουν κα τήν εφημερίδα τών θαυμαστών τους. Τό ίδιο κ' ή Γκρέτα Γκόδομπο. 'Αρκείται στή συντροφιά μερικόν συμπρωταίων της με τούς οποίους περνεί ήσυχα τόν θράυδι της, μιλώντας για τή μακρινή πατρίδα της και για τα πρώτα θήματα της στών κυνηματογράφο. Κατά γενικό κανόνα όμως, ή γιορτή τών γενεθλίων τών διαφόρων «άστέρων» άναστατίζει κυριολεκτικά τόν Χόλλυγουντ και τόν παρουσιάζει πίο εθώσιο και πίο γοητευτικό σπαός ξένους πού έκενή τή μέρα τόν επισκέπτονται. JEANNE ROUDOT

Η ΠΑΡΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 118)

βάτι και κάλεσε τηλεφωνικά ένα γιατόό. "Όχι, δέν ήθελε να σκοτώση τη Μαρία. Τήν άγαπούσε και θά της συνωροόσε αυτό τόν παράπτωτό της, για χάρι τού παιδιού του. Δέν ήθελε να τ' άσπηση πάλι όρφανό. 'Η γυναικα του όμως είχε νάσει τις αίσθησεις της. Κι' ό Μαρτέν, νοιμίζοντας ότι είχε πεθαιεί, γέμισε πάλι τόν περίστροφό του, τόν στήριξε στόν κρόταφό του κι' αυτοκτόνησε.

Μά ή Μαρία, ύστερ' από λίγους μήνες έγινε καλά. Και θέλοντας να κληρονομήση τόν πλούσιο ήμισπο, κατήγγειλε τόν Ρενέ ότι τήν...είνε ασκοφαντήσι στόν άνδρα της κι' ότι αυτός ήταν ή αίτια εκείνου τού άγριου δολοφονίας. Κανείς όμως δέν ήπνηνε νά ν' άποκαλώση τήν αλήθεια και να τήν παρώσου. Και θά κέρδιζε τη δικη, αν οι ένοχοι δέν κατορθώναν με τις έξυπνες έρωτήσεις τους να τήν μπερδέψουν και να τήν κάνουν να διολογηθή τις σκέψεις της με τόν Ντιέζ. "Ετσι έγινε τη δικη και κατηγορήθηκε επί ασκοφαντία τού άτυχου νιοιού τού σπύγου της. "Όσο για τόν μικρό Ρενέ, ό μικρός θοφάνος θά κληρονομήση θέλασα όλη τήν περιουσία τού πατέρα του, μα έβρινε μόνος κι' έρπος στόν κόσμο. Πολλές εδαισθητες λοιπόν Παρισίνες τού πρότειναν να τόν υιοθετήσουν συνηκίσιμες από τόν τραγικό δράμα του. 'Εκείνος όμως άνηθήκε, λέγοντας, ότι άφοδ ό πατέρας του έχει πεθαιεί, κανείς άλλος δέν μπορεί να τόν αγαπήσει αληθινά! Και πρώτουμεν να κλεισθή τού σπυρό κι' ασπηρό Λύκειο, στο όποιο τόν είχε όδηγήσει πού τού δολοφοντος ό τραγικός πατέρας του. ANTPRE SARPANTIE

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 128)

—Μωρέ γυναίκες στη στρατάνα !.. Πού ακούστηκε αυτό, μωρέ !.. εκπαίγασε και πάλιν ό έπιλοχίας, και σταθείς στην πορτα, πού τήν γέμισε με τόν χορτό του άνάστημα, έσπρωξέ να έρθη ή φρουρά.

—Πώ ! πώ !.. Μαννούλα μου, τί θά γίνω !.. άνεύθυνος με τή γυναικα του φωνή και πάλιν ό Πατριόκοιός, έννοισησ τού ύπαξιωματικού τήν παρεξήγησι και θέλοντας να τήν έπειθήν...

—Τώρα, βρομοθήλακο, θά σοφ δείξω εγώ εσένα ! φώναξε ό έπιλοχίας.

—Μπαμπά μου !.. Μπαμπάκα μου !.. Μπαμπά μου !.. άρχισέ να κλάη προσποητά ό Πατριόκοιός.

—Μάκα και σάλινα, παρηγορητόζω, να σέ πιάση, πού θά μού χαλάσης σό τόν σύνταγμα !..

Σάν ήσαν τα φανάρα, λαμπραδηγορία όλοζέληη, θά κούιζε κανείς, ό θάλαμος έρενηθήκε μεχρι...γούλιον και σακαδιών, αλλά γυναικα δέν βρόθηκε ποθενά...

Τι έγινε ;...

Νά πήδησε από τόν παράθυρο, πού ήταν στο έπάνω πάτωμα της 'Ιερατικής Σχολής, έδρα και παραπάνω μετρα από τόν έδαμο, ήτανε αδύνατον !.. Πάντως, δέν ήταν βέβαια δυνατόν και να γιάσθησε κάτω από τα πόδια τού έπιλοχία ! Αυτός από τήν πορτα δέν τόν κοίτησε...

—Και ύπως ήτανε έδώ ! έπόμενε έκείνος.

Κι' άρχισε και νέα έρευνα στο θάλαμο.

Μωρέ τι έγινε ! Άέρας ήταν και χάζηκες ! Κατόνος ήταν και διελεύθη; Τέλος, γά να επέβηθη και ή κάθαρσις και για να γίνον ή καρφίσεις, και για να μην πάη χωμένη και ή νικητορητή τού έπιλοχία έρωτος, για να δικαιωθούν τα πάντα και να δικαιολογηθή και τού αγαπό τόν χάλιασμο, συνλήθη ή...θεολόγος, ώς σπασός τού φανάρου και άπέπλησας να άποστηρή όλοζέληρον τήν 'Ιερατικήν Σχολήν !...

'Εταίμηθη δέ, όστι δέν ήσπυχ; πρόθεσις, διοικητικώς, σ' άλλων ήμερών φυλάκιαν.

"Όταν, τού Άγιου 'Αθανασίου, πήγαμε να τόν επισκεφθώμεν στο κρατητήριο, πού ήτανε, και γά να τόν εγχιθώμεν και γά τή γιορτή του—θανάσιου δέν έγένετο—και να τού δώσουμε και κάτι δώρα, μάζ είπε με παράνομο :

—Τι άδικο πού βασίλευε σέ τούτον τόν κόσμο τόν κακό !.. 'Αλλοι σπασέ τόν φανάρ και άλλοι μπήκαν γυναικα !..

—Μή στενοχωρήσαι, καλέ μου άνθρωπε, τού είπε ό Πατριόκοιός με τή γυναικα τή σωνή του. "Ετσι πάλι, σί, αήσο, δ' άγάριση !.. 'Αλλοίμονο σ' έμάς, να λές !.. 'Εσθ θά είσαι μα μέρα ό 'Παράκλητος, ήπαινο στόν Παράδεισο !..

—'Ο Παράκλητος, είπε έκείνος, παρηγορηθείς. Ποτέ !.. 'Ο Παράκλητος, άποκαίριστε, είναι άλλος !.. 'Εγώ ίσως να είμαι ό Κλητός !.. Και τόν άρρησε έκει να...κλείνεται !.. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 145)

σαν από τόν αίμα σας. "Ετρεψα τότε, σάς σήκωσα από έκείνο τόν μέρος και σάς μετέφερα στο σπίτι σας, χωρίς να πώ πού σάς είχα έρθ' σ' αυτή τήν κατάστασι και γαρ εις να σενερωσά τ' δυο κ' μου. Κατόπιν έμαθα ότι συμβαθίκατε τόσο τόν Μπάκφορ, ώστε δέν θελήσατε πεία να τόν ξεαοδίτε. Δέν υπορείται να φαντασθήτε τή γαρά μου. "Εφυγα από τόν Ουίλλιαμ και προσάθησα να κερδίσω τίμια τή ζωή μου. 'Η σκέψι σας με θοσθόσε σ' αυτό τόν άγώνα μου. Σας άγαπούσα μ' έναν ιδανικό έρωτα κ' ήμου ετύχησε όταν σάς έβλεπα χαρούμενη. 'Ο νόμος σας με τόν λάρδο Σμώλ με λύπησε λιγάκι, μα παρηγορήθηκα με τήν σκέψι, ότι αυτός ό άνθρωπος θά σας έκανε ευτυχισμένη. 'Από τότε κάθε φορά πού νιοτάζατε στα γενεθλία σας, σας έφερα μια άνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα πού ήταν ή αίτια να γίνω ένας καλός έπιστήμων, γάρσι τού μεγάλου έρωτα πού είχα για σας. Τώρα όμως όλα έβουν τελειώσι πεία !.. Και τώρα πού μάθατε τού μοιτικό μου δέν θά σας έννοήσω πεία. Σας εδχαριστώ για τή συμπάθειά σας και τήν καλωσύνη σας...

Κι' ό μυστηριώδης άγνωστος της λαίδης Σμώλ φίλος πάλι μ' εύγενεία τού γέσι της κι' έφυγε άθόρουθα από τήν κρεββατοκάμαρά της. 'Η "Αντζελ είχε άπομείνει κατάπληκτη όστ' αυτές τις άποκαλώσεις κι' έκλαψε σιωπηλά, συγκινημένη από τήν άσοσίαν τού παράξενου φίλου Φαίρου...

"Όταν τέλος τή άλλη μέρα τού πρωί έύπνησε, θρήκε έκπληκτη κοντά τού προσκέφαλό της ένα υποκέτω κόκκινα τριαντάφυλλα. Τό πίο παράδοξο όμως ήταν ότι όταν ύστερ' από λίγη έοριξε υιά υια τιά στίς έφημερές, διάθπισε μ' άγωνία, ότι τόν περασμένο άπόνευμα, σέ μία κοντοική λειψόδο τού Λονδίνου, είχε νύει έν' άτοκικητησιακό έντονώγυμα με δυό ανθρώπινα θήματα. "Εν' άπ' αυτά ήταν κι' ό μίστρο Τζών Φαίρου, ό μυστηριώδης «άνγνωστος» της !.. Και τότε κατάλαβε με τρώο, ότι τήν είχε έπισκεφθή τόν φάντασμά του για να τή έέρη όπως πάντα τα κόκκινα τριαντάφυλλα και να τή διηγηθή τήν ρομαντική ιστορία της ζωής του. Κ' ή λαίδη Σμώλ για δεύτερη φορά έκλαψε πικρά. 'Εγνε καταλάβει ότι άναποσεί τόν Φαίρου, τόν «άνγνωστο» της, ό όποιος όμως ήταν πεθαμμένος. "Εν' ήσπασίε ένα κεκοδ' ΤΣΑΡΑΥ ΚΑΝΤΕΝ